

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA MELHORA VATELĒ [*MELCHIOR WATHELET*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2015. gada 30. aprīlī¹

Lieta C-231/14 P

**InnoLux Corp., iepriekš – Chimei InnoLux Corp.
pret**

Eiropas Komisiju

Apelācija — Konkurence — Aizliegtas vienošanās — Šķidro kristālu displeja (LCD) paneļu pasaules tirgus — Naudas sodi — Pamatnostādnes naudas sodu aprēķināšanai — Pārkāpumā iesaistīto preču pārdošanas apjoma vērtības noteikšana — Eiropas Savienības konkurences tiesību eksteritoriāla piemērošana — Attiecīgo preču iekšējā pārdošana ārpus Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ) — Attiecīgo produktu saturošu gala produktu pārdošanas trešajām personām EEZ ņemšana vērā

1. Ar šo apelācijas sūdzību *InnoLux Corp.* (turpmāk tekstā – “*InnoLux*”), iepriekš – *Chimei InnoLux Corp.*, lūdz daļēji atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas spriedumu *InnoLux/Komisija*², ar kuru tā, pirmkārt, grozīja Komisijas Lēmumu C(2010) 8767, galīgā redakcija, lietā COMP/39.309 – *LCD (Liquid Crystal Displays)*³, nosakot *InnoLux Corp.* 2. pantā uzlikto naudas sodu EUR 288 000 000 apmērā, un, otrkārt, pārējā daļā noraidīja tās prasību daļēji atcelt šo lēmumu, ciktāl tas attiecas uz *InnoLux Corp.*, kā arī uz minētā naudas soda apmēra samazināšanu.

2. Šajā apelācijas sūdzībā ir uzdots būtisks jautājums par konkurences tiesībām, proti, par Eiropas Savienības konkurences tiesību normu eksteritoriālu piemērošanu (izskatāmajā lietā, nosakot, kādu pārdošanu Eiropas Komisija var ņemt vērā naudas soda aprēķināšanai⁴). Par normu eksteritoriālu piemērošanu, kuru ir veikusi Komisija, arī ir celtas daudzas prasības, kas pašlaik tiek izskatītas gan Vispārējā tiesā, gan Tiesā⁵.

I – Tiesvedības priekšvēsture

3. Tiesvedības priekšvēsturi un apstrīdēto lēmumu, kā tie izklāstīti pārsūdzētā sprieduma 1.–27. punktā, var apkopot šādi.

1 — Oriģinālvaloda – franču.

2 — T-91/11, EU:T:2014:92; turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”. Šo lietu var interpretēt kopā ar lietu *LG Display un LG Display Taiwan/Komisija* (C-227/14 P), kas šo secinājumu sagatavošanas brīdī tiek izskatīta Tiesā un kura attiecas uz šo pašu aizliegto vienošanos, lai arī šajās lietās ir izvirzīti atšķirīgi jautājumi.

3 — 2010. gada 8. decembra Lēmums par procedūru saskaņā ar [LESD 101.] pantu un Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu 53. pantu (Lieta COMP/39.309 – *LCD*) (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”), kura kopsavilkums publicēts 2011. gada 7. oktobra *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 295, 8. lpp.).

4 — Skat. Komisijas piemēroto metodi, it īpaši šo secinājumu 8. un 24. punktā.

5 — Tiesā tiek izskatīta lieta *Intel/Komisija* (C-413/14 P, skat. šo secinājumu 10. zemsvītras piezīmi). Vispārējā tiesā: aizliegtā vienošanās “*Air Freight*” (tostarp, lieta *Japan Airlines International/Komisija*, T-36/11) un aizliegtā vienošanās “*Cathode Ray Tubes*” (tostarp lieta *Samsung SDI/Komisija*, T-84/13).

4. *Chi Mei Optoelectronics Corp.* (turpmāk tekstā – “*CMO*”) ir saskaņā ar Taivānas tiesībām dibināta sabiedrība, kas kontrolē tādu sabiedrību grupu, kuras reģistrētas visā pasaulē un nodarbojas ar šķidro kristālu displeja paneļu ar aktīvo matricu (turpmāk tekstā – “*LCD*”) ražošanu. Atbilstoši *CMO* apvienošanās nolīgumam ar sabiedrībām *InnoLux Display Corp.* un *TPO Displays Corp.* palikusi juridiskā vienība kļuva par *InnoLux*, arī saskaņā ar Taivānas tiesībām dibinātu sabiedrību, kas ir apelācijas sūdzības iesniedzēja izskatāmajā lietā.

5. Tad, kad saskaņā ar Korejas tiesībām dibināta sabiedrība *Samsung Electronics Co. Ltd* (turpmāk tekstā – “*Samsung*”) paziņoja Komisijai par aizliegtas vienošanās esamību *LCD* tirgū, tā uzsāka administratīvo procedūru un nosūtīja paziņojumu par iebildumiem sešpadsmit sabiedrībām, no kurām divas sabiedrības ir apelācijas sūdzības iesniedzējai pilnīgi piederoši Eiropā reģistrēti meitasuzņēmumi. Šajā paziņojumā par iebildumiem it īpaši tika paskaidroti iemesli, kuru dēļ divi *CMO* meitasuzņēmumi bija jāuzskata par solidāri atbildīgiem tās izdarītajos pārkāpumos.

6. 2010. gada 8. decembrī Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu. Tā vērsās pie sešpadsmit sabiedrībām, paziņojuma par iebildumiem adresātēm, tostarp apelācijas sūdzības iesniedzējas, *LG Display Co. Ltd* (turpmāk tekstā – “*LGD*”) un *AU Optronics Corp.* (turpmāk tekstā – “*AUO*”). Turpretī apelācijas sūdzības iesniedzējas meitasuzņēmumi vairs netika minēti.

7. Apstrīdētajā lēmumā Komisija konstatēja, ka seši lieli *LCD* starptautiskie ražotāji, tostarp apelācijas sūdzības iesniedzēja, *LGD* un *AUO*, ir noslēguši aizliegtu vienošanos par šādām divām minēto produktu – kas ir 12 collu vai lielāki – kategorijām: *LCD*, kas paredzēti tādām informācijas tehnoloģijām (IT) kā kompaktie portatīvie datori un datoru monitori, un *LCD*, kas paredzēti televizoriem (turpmāk tekstā kopā – “attiecīgie *LCD*”).

8. Ar apstrīdēto lēmumu nosakot uzliedzamo naudas sodu, Komisija izmantoja Pamatnostādnes naudas soda aprēķināšanai, piemērojot Regulas (EK) Nr. 1/2003 (OV 2006, C 210, 2. lpp.; turpmāk tekstā – “2006. gada pamatnostādnes”) 23. panta 2. punkta a) apakšpunktu. Tās piemērojot, Komisija noteica tieši vai netieši pārkāpumā iesaistīto *LCD* pārdošanas apjomu. Šajā ziņā tā noteica šādas trīs aizliegtas vienošanās dalībnieku īstenotās pārdošanas kategorijas:

- “tieša pārdošana EEZ”, proti, attiecīgo *LCD* pārdošana citam Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ) uzņēmumam;
- “pārveidoto produktu tieša pārdošana EEZ”, proti, gala produktos, kas tiek pārdoti kādam citam uzņēmumam EEZ teritorijā, iestrādāto *LCD*, uz kuriem attiecas aizliegtā vienošanās, pārdošana grupas iekšienē, kurā ietilpst arī ražotājs; un
- “netieša pārdošana”, proti, attiecīgo *LCD* pārdošana citam uzņēmumam, kas atrodas ārpus EEZ, kurš tālāk paneļus iestrādā gala produktā, kuru tas pārdod EEZ teritorijā, – “cits uzņēmums” nav pārdevēja grupas uzņēmums.

9. Komisija uzskatīja, ka tā varēja ņemt vērā tikai pirmās divas iepriekš minētās kategorijas, jo trešās kategorijas iekļaušana nebija vajadzīga, lai ar uzliktajiem naudas sodiem varētu sasniegt pietiekami preventīvas iedarbības līmeni. Pamatojoties uz to, Komisija apelācijas sūdzības iesniedzējai piesprieda samaksāt naudas sodu EUR 300 miljonu apmērā.

II – Pārsūdzētais spriedums

10. Ar 2011. gada 21. februāra prasības pieteikumu apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniedza apelācijas sūdzību, lūdzot daļēji atcelt apstrīdēto lēmumu un samazināt naudas soda apmēru. Savas prasības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzīja trīs pamatus. Pirmais pamats attiecas uz to, ka Komisija esot piemērojusi juridiski kļūdainu jēdzienu, proti, “pārveidoto produktu tieša pārdošana

EEZ”, otrais pamats balstīts uz to, ka Komisija esot pārkāpusi LESD 101. pantu, secinot, ka pārkāpums attiecas arī uz *LCD*, kas bija domāti televizoriem, un trešais balstīts uz to, ka attiecīgo pārdošanas apjomu vērtībā, kuru Komisija bija ņēmusi vērā tās gadījumā, esot nepareizi iekļauta cita, ar attiecīgajiem *LCD* nesaistīta pārdošana.

11. Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā pieņēma pēdējo tās izvirzīto pamatu un tādējādi samazināja apelācijas sūdzības iesniedzējai uzliktā naudas soda apmēru līdz EUR 288 miljoniem⁶. Pārējā daļā tā prasību noraidīja.

III – Par apelācijas sūdzību

A – Par pirmo pamatu, kas attiecas uz “pārveidoto produktu tiešas pārdošanas EEZ” ņemšanu vērā

1) Lietas dalībnieku argumentu sintēze

12. Izvirzot pirmo pamatu attiecībā uz “pārkāpumā iesaistīto pārdošanas” jēdzienu, apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka, aprēķinot naudas sodu, pārdošanas apjoma vērtībā kā “pārveidoto produktu tiešu pārdošanu EEZ” tā iekļāva tās gala produktu pārdošanas apjomu EEZ, lai arī šī pārdošana nav saistīta ar pārkāpumu 2006. gada pamatnostādņu 13. punkta izpratnē.

13. Komisija uzskata, ka Vispārējā tiesa apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentāciju noraidīja, balstoties uz pareizu pamatojumu. Apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācijā neesot ņemts vērā, ka attiecīgo *LCD* cena ietekmēja gala produktu cenu un ka koluzīvās darbības skāra gan trešajām personām pārdodamos *LCD*, gan *LCD*, kurus bija paredzēts piegādāt grupas iekšienē. Tie esot Vispārējās tiesas faktiskie konstatējumi, kurus apelācijas tiesvedībā nevar pārbaudīt atkārtoti. Kļūdainš esot apgalvojums, ka nav atšķirības starp pārdošanu trešajām personām un piegādi grupas iekšienē. Faktiska ieiešana tirgū jeb pirmā “reālā pārdošana” tiek veikta tajā laikā un vietā, kad un kur uzņēmums pārdod gala produktu.

14. Saskaņā ar otro daļu attiecībā uz spriedumu *Europa Carton*/Komisija (T-304/94, EU:T:1998:89) apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Komisija esot pārkāpusi minēto spriedumu, jo tā ir pieļāvusi nevienādu attieksmi pret pārdošanu grupas iekšienē un pārdošanu trešajām personām, dažiem apstrīdētā lēmuma adresātiem piemērojot atšķirīgu kritēriju, lai noteiktu pārdošanas grupas iekšienē vietu.

15. Komisija uzskata, ka spriedums *Europa Carton* (T-304/94, EU:T:1998:89) apstiprina, ka var ņemt vērā produkta, uz kuru attiecas aizliegtā vienošanās, vērtību, neatkarīgi no tā, vai aizliegtās vienošanās dalībnieks attiecīgo produktu pārdod tirgū tieši vai iepriekš iestrādā to citā gala produktā. Turpretī šis spriedums saistībā ar saiknes ar EEZ teritoriju izvērtējumu neuzliekot Komisijai pienākumu par produkta, uz kuru attiecas aizliegtā vienošanās, pārdošanas vietu uzskatīt iekšējās piegādes vietu.

16. Izvirzot trešo pamatu attiecībā uz spriedumu *Ahlström Osakeyhtiö u.c./Komisija* (89/85, 104/85, 114/85, 116/85, 117/85 un no 125/85 līdz 129/85, EU:C:1988:447; turpmāk tekstā – spriedums “Kokšķiedras masa I”), apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka no šī sprieduma izriet, ka Savienības kompetencē nav visa EEZ īstenotā pārdošana, bet tikai attiecīgā produkta, uz kuru attiecas saskaņotas darbības saistībā ar konstatēto pārkāpumu, pārdošana.

6 — Skat. pārsūdzētā sprieduma 155.–174. punktu. Vispārējās tiesas noteiktā naudas soda samazināšana, pamatojoties uz šīm kļūdām, nepārkāpjas ar atsevišķu kategoriju “pārveidoto produktu tieša pārdošana EEZ”, kas ir šīs apelācijas sūdzības priekšmets.

17. Saskaņā ar Komisijas viedokli Vispārējā tiesa esot pamatoti secinājusi, ka minētais spriedums neliedza Komisijai naudas soda aprēķināšanai ņemt vērā *InnoLux* veikto “pārveidoto produktu tiešu pārdošanu EEZ”.

18. Izvirzot ceturto pamatu saistībā ar spriedumu *Istituto Chemioterapico Italiano* un *Commercial Solvents*/Komisija (6/73 un 7/73, EU:C:1974:18), apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka pretrunā šim spriedumam ir uzskats, ka *LCD* piegādes grupas iekšienē ražošanas objektiem EEZ, kā tas ir *Samsung* gadījumā, nav pārdošana EEZ, ja *LCD* saturošie gala produkti tiek pārdoti ārpus EEZ.

19. Komisija uzskata, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja minēto spriedumu interpretē nepareizi. Šajā spriedumā faktiski ir izvērtēta LESD 102. panta piemērošana *ratione materiae*, bet tajā nav runa par naudas soda aprēķināšanu ar aizliegtajām vienošanām saistītajās lietās un tātad nekādā gadījumā tas neapstiprina apelācijas sūdzības iesniedzējas galveno argumentu, saskaņā ar kuru Komisijai, aprēķinot naudas sodu, esot pienākums neņemt vērā *InnoLux* veikto gala produktus iestrādāto *LCD* pārdošanu EEZ.

20. Izvirzot piekto pamatu attiecībā uz Savienības konkurences tiesību normu eksteritoriālu piemērošanu, apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Komisijas un Vispārējās tiesas izmantotais kritērijs, lai identificētu piegādes grupas iekšienē vietu, rada divu vienlaicīgu sankciju noteikšanas risku un kompetenču konfliktu ar citām konkurences iestādēm.

21. Komisija uzskata, ka šī daļa ir nepieņemama, jo šis arguments pirmo reizi ir izvirzīts apelācijas tiesvedībā. Minētais arguments esot katrā ziņā hipotētisks un nepamatots. Ir tikai loģiski, ka var būt vienīgi pirmā “reālā pārdošana”.

2) Analīze

22. Es uzskatu, ka visi šie argumenti ir savstarpēji saistīti un pārklājas, tāpēc tie ir jāizskata kopā.

a) Pārdošanas neatkarīgām trešajām personām un pārdošanas tās pašas grupas vienībām nošķiršanas neesamība

23. 2006. gada pamatnostādņu 13. punktā ir noteikts, ka, “lai noteiktu naudas soda pamatsummu, Komisija izmanto pārkāpumā tieši vai netieši iesaistīto uzņēmuma preču vai pakalpojumu pārdošanas apjomu [...] atbilstošajā *EEZ teritorijā*” (mans izcēlums).

24. Izskatāmajā lietā, lai aprēķinātu apelācijas sūdzības iesniedzējai uzliekamo naudas sodu, Komisija ar jēdzienu “pārveidoto produktu tieša pārdošana EEZ” – turklāt Komisija to bija lietojusi pirmo reizi (skat. šo secinājumu 2. punktu attiecībā uz turpmākajām lietām) – bija ņemusi vērā apelācijas sūdzības iesniedzējas *LCD* iekšējās pārdošanas apjoma vērtības daļu, kas varēja atbilst gala produktos ietvertu *LCD* vērtībai, jo šīs preces apelācijas sūdzības iesniedzēja pārdeva trešajiem uzņēmumiem, kas reģistrēti EEZ. Apelācijas sūdzības iesniedzēja visu pārkāpumā iesaistīto *LCD* iekšējo pārdošanu ir veikusi ārpus EEZ tās pašas grupas vienībām, kuras tos iestrādāja gala produktos (datoros vai televizoros) un tad pārdeva EEZ neatkarīgiem trešajiem uzņēmumiem.

25. Kā Tiesa nesen ir apstiprinājusi spriedumā *Guardian Industries* un *Guardian Europe*/Komisija (C-580/12 P, EU:C:2014:2363, 57.–59. punkts, skat. arī manus secinājumus šajā lietā, EU:C:2014:272, 21. un nākamie punkti), pirmkārt, “2006. gada pamatnostādņu 13. punkta mērķis ir izmantot par sākumpunktu, lai aprēķinātu uzņēmumam uzlikto naudas sodu, apmēru, kas atspoguļo pārkāpuma ekonomisko ietekmi un šī uzņēmuma nozīmi pārkāpumā”, un, otrkārt, Tiesa ir nospriedusi, ka ir svarīgi, ka naudas sodam ir “reāla saikne ar attiecīgās aizliegtās vienošanās piemērošanas jomu” un ka “kopējā apgrozījuma daļa, ko veido to preču pārdošana, uz kurām attiecas pārkāpums, pati par sevi ir labākais rādītājs, kas atspoguļo šī pārkāpuma ekonomisko nozīmi. Tāpēc nav vajadzības nošķirt

pārdošanu atkarībā no tā, vai tiek pārdots neatkarīgām trešajām personām vai arī vienībām, kas ietilpst vienā uzņēmumā. Šis pēdējās pārdošanas kategorijas neņemšana vērā katrā ziņā nozīmētu, ka vertikāli integrētām sabiedrībām nepamatoti tiktu piešķirta priekšrocība, ļaujot tām izvairīties no soda, kas ir samērīgs ar to nozīmi tādu preču tirgū, uz kurām attiecas pārkāpums” (mans izcēlums).

26. Šajā ziņā minētajā spriedumā (57. punkts) ir nospriests, ka 2006. gada pamatnostādņu 13. punktā iekļauto “pārdošanas apjoma” jēdzienu, lai arī to nevar uzskatīt par tādu, kurš attiecas tikai uz to preču apgrozījumu, par kurām ir konstatēts, ka tās reāli ietekmēja aizliegtā vienošanās, “nevar piemērot tādējādi, lai tas ietvertu attiecīgā uzņēmuma pārdošanas apjomu, kas neietilpst pārmestās aizliegtās vienošanās piemērošanas jomā”⁷.

27. Šajā kontekstā piebilstīšu, kā Vispārējā tiesa ir pamatoti nospriedusi sprieduma *Team Relocations* u.c./Komisija (T-204/08 un T-212/08, EU:T:2011:286) 66. punktā, ka, “no pastāvīgās judikatūras izriet, ka *apgrozījuma daļa, kas rodas no pārkāpumā iesaistītām precēm*, sniedz pareizu norādi par pārkāpuma plašumu konkrētajā tirgū [...]. It īpaši preču, uz kurām attiecas īstenotā ierobežojošā prakse, realizētais apgrozījums ir objektīvs elements, ar kuru var precīzi noteikt, cik šāda prakse ir kaitīga normālai konkurencei [...]. Šis princips ir pārņemts 2006. gada pamatnostādņēs”. Šo spriedumu ir apstiprinājusi Tiesa spriedumā *Team Relocations* u.c./Komisija (C-444/11 P, EU:C:2013:464).

28. Tomēr izskatāmajā lietā ir skaidrs, ka gala produktu pārdošana, kuru neatkarīgām trešajām personām EEZ veikušas apelācijas sūdzības iesniedzējas grupas vienības un kura tika ņemta vērā apelācijas sūdzības iesniedzējai uzliekamā naudas soda aprēķināšanai, netika īstenota attiecīgajā tirgū, uz kuru attiecas apstrīdētajā lēmumā konstatētais pārkāpums. Lai arī Tiesa spriedumā *Guardian Industries* un *Guardian Europe*/Komisija (C-580/12 P, EU:C:2014:2363) reizi pa visām reizēm ir apstiprinājusi, ka Komisija nav pamatojusi iekšējās un ārējās pārdošanas nošķiršanu, principā tā arī nav pamatojusi, ka par ārēju pārdošanu ir jāuzskata tikai “reālā pārdošana”⁸.

29. Lai arī Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 74. punktā pati atzīst, ka Komisijas pieeja izskatāmajā lietā bija grūti saskaņojama ar judikatūru, rodas jautājums, vai un cik lielā mērā Vispārējā tiesa saskaņā ar tās pašas lietotajiem izteicieniem, gluži vienkārši netransponējot judikatūru⁹, bija tiesīga to “pielāgot” “lietas apstākļiem”, atbilstoši kuriem apelācijas sūdzības iesniedzēja ir vertikāli integrēts uzņēmums, kas attiecīgos LCD gala produktos, kuri tika pārdoti EEZ, iestrādāja ārpus EEZ, “lai sasniegtu minētajā judikatūrā paredzēto mērķi nedot priekšrocību vertikāli integrētiem uzņēmumiem, kuri bija aizliegtās vienošanās dalībnieki” (pārsūdzētā sprieduma 74. punkts).

7 — Skat. arī manus secinājumus *Guardian Industries* un *Guardian Europe*/Komisija (C-580/12 P, EU:C:2014:272, 44. punkts). Skat. arī spriedumus *Team Relocations* u.c./Komisija (C-444/11 P, EU:C:2013:464, 76. punkts), kā arī *Putters International*/Komisija (T-211/08, EU:T:2011:289, 59. punkts), par kuru netika iesniegta apelācijas sūdzība.

8 — Tāpēc pārsūdzētā sprieduma 74. punktā apgalvotā nepieciešamība “nedot priekšrocību vertikāli integrētiem uzņēmumiem, kuri bija aizliegtās vienošanās dalībnieki”, principā nav derīgs iemesls, lai izskatāmajā lietā ņemtu vērā “pārveidoto produktu tiešu pārdošanu EEZ” (skat. arī šo secinājumu 29. punktu).

9 — Jāprecizē, ka tajā laikā šajā jautājumā bija izstrādāta judikatūra, kā to esmu izskaidrojis savos secinājumos lietā *Guardian Industries* un *Guardian Europe*/Komisija (C-580/12 P, EU:C:2014:272, 21. un nākamie punkti). Tāpēc tam, ka Tiesas spriedums *Guardian Industries* un *Guardian Europe*/Komisija (C-580/12 P, EU:C:2014:272) ir pasludināts pēc pārsūdzētā sprieduma, nav nozīmes.

30. Tomēr ir skaidrs, ka šajā lietā Komisijas piemērotajā metodoloģijā ir ņemta vērā attiecīgo preču, kas tika realizētas tikai ārpus EEZ, iekšējā pārdošana un ka tādēļ šī metodoloģija, manuprāt, ir jāuzskata par Komisijas teritoriālās kompetences paplašināšanu uz trešajās valstīs noslēgto un īstenoto aizliegtu vienošanos, tikai tāpēc, ka Komisija “paredz”, ka šī aizliegtā vienošanās rada konkrētas sekas EEZ, jo neatkarīgām trešajām personām šajā teritorijā tiek pārdoti gala produkti, kuros ir iestrādātas attiecīgās preces¹⁰.

31. Šajā gadījumā, tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēja neveica EEZ produktu, uz kuru attiecas aizliegtā vienošanās, (iekšējo) pārdošanu un tā kā uz gala produktiem, kuros tās tika ietvertas un kurus apelācijas sūdzības iesniedzējas grupa pārdeva, neattiecas aizliegtā vienošanās, ir grūti, pat neiespējami, apgalvot, ka aizliegtā vienošanās tika “īstenota” EEZ sprieduma “Kokšķiedru masa I” izpratnē (skat. sprieduma 13., 16. un 17. punktu).

32. Jānorāda, ka kritizējamās ir Komisijas pūles apstrīdētajā lēmumā (9. un 381. apsvērums) nošķirt “reālu” pārdošanu grupas iekšienē, proti, kas pati par sevi var tikt ņemta vērā naudas soda aprēķināšanā, un to, kuru nevar ņemt vērā, proti, kurai var nepievērst uzmanību un aizstāt ar gala produktā, tā sauktajā “pārveidotajā produktā”, ietverto LCD “reālu” pārdošanu trešajām personām. Šajā gadījumā tieši par šo pašu izskatāmajā lietā aplūkoto pārdošanu *InnoLux* varētu sodīt konkurences iestāde Āzijā.

33. Turklāt, šķiet, Komisija ir aizmirsusi, ka Vispārējā tiesa pamatoti ir noraidījusi analogisku argumentu, kuru prasītāja bija izvirzījusi spriedumā *Europa Carton*/Komisija (T-304/94, EU:T:1998:89, 113. un 121.–123. punkts) aplūkotajā gadījumā, proti, ka iekšējās piegādes nebija jāņem vērā, jo tā nebija “reāla pārdošana”. Kā esmu norādījis, šo pieeju nesen ir apstiprinājusi Tiesa spriedumā *Guardian Industries* un *Guardian Europe*/Komisija (C-580/12 P, EU:C:2014:2363).

34. Visbeidzot es uzskatu, ka iekšējā pārdošana ir jāņem vērā kā pārdošana trešajām personām, bet tā ir jāizslēdz, ja tā tiek veikta ārpus Savienības teritorijas, tāpēc lieta man ir jāpārbauda, raugoties no Savienības tiesību teritoriālās piemērošanas jomas viedokļa.

b) Savienības tiesību teritoriālās piemērošanas joma

35. Šajā posmā būtu interesanti izveidot paralēli starp šeit aplūkojamajām un Amerikas Savienotajās Valstīs piemērojamajām normām. Atšķirībā no Amerikas Savienotajās Valstīs likuma *Sherman Act* 1. iedaļas, ar kuru vispārēji aizliegta jebkāda tirdzniecības nolīgumu starp daudziem štatiem vai ārvalstīm noslēgšanas ierobežošana un *nav paredzēti ģeogrāfiski ierobežojumi*, ar LESD 101. pantu skaidri ir aizliegti “visi nolīgumi uzņēmumu starpā, uzņēmumu apvienību lēmumi un saskaņotas darbības, kas var iespaidot tirdzniecību starp dalībvalstīm un kuru mērķis vai sekas ir nepieļaut, ierobežot vai izkropļot konkurenci iekšējā tirgū” (mans izcēlums). Šī pati norma *mutatis mutandis* izriet no LESD 102. panta (“dominējoša stāvokļa ļaunprātīga izmantošana iekšējā tirgū”).

36. Analizējot LESD 101. panta formulējumu (tajā laikā EKL 85. pants), Tiesa spriedumā “Kokšķiedras masa I” (11. un nākamie punkti) būtībā ir nospriedusi, ka saskaņotas darbības var ierobežot konkurenci kopējā iekšējā tirgū un tādējādi EKL 85. panta teritoriālās piemērošanas jomā var ietilpt tikai tad, ja tā attiecas uz attiecīgā produkta *tiešu pārdošanu Kopienā reģistrētajiem pircējiem* un ja pārdevēji sevi ir pakļāvuši cenu konkurencei, lai saņemtu savu klientu pasūtījumus.

10 — Uz šo jautājumu būtībā attiecas lieta *Intel*/Komisija (C-413/14 P), kura pašlaik tiek izskatīta Tiesā un kurā apelācijas sūdzības iesniedzējas piektais pamats tieši attiecas uz Komisijas kompetenci piemērot LESD 102. pantu *Intel*, Amerikas Savienotajās Valstīs reģistrētās sabiedrības, un *Lenovo*, Ķīnas uzņēmuma, noslēgtajiem pārdošanas līgumiem par detaļām, proti, mikroprocesoriem, kurus tika paredzēts piegādāt Ķīnā, lai tos iemontētu datoros, kurus *Lenovo* ražoja Ķīnā, bet kuri vēlāk varēja tikt pārdoti EEZ. Principā šajā ziņā, veicot šī jautājuma izpēti, izskatāmajā lietā attiecīgā naudas soda aprēķināšanas kontekstā nebūtu jābūt atšķirīgai attieksmei pret Savienības tiesību teritoriālu piemērošanas jomu, no vienas puses, un Komisijas kompetenci piemērot LESD 101. un 102. pantu, no otras puses.

37. Šajā ziņā, pamatojoties uz EKL 85. panta formulējuma analīzi, Tiesa ir secinājusi, piebilstot, ka “šādos apstākļos uz Komisijas kompetenci piemērot šādām rīcībām Savienības konkurences tiesību normas attiecas starptautiskajās tiesībās vispārīgi atzīts teritorialitātes princips” (minētā sprieduma 18. punkts). Tāpēc LESD 101. pants (vai arī LESD 102. pants) nerada jautājumus par teritoriālo kompetenci attiecībā uz starptautiskajām publiskajām tiesībām, jo, precīzāk, ņemot vērā tā formulējumu, to nevar vienkārši piemērot eksteritoriāli.

38. Ši iemesla dēļ Savienībā nav jābūt ekvivalentam Amerikas Savienoto Valstu likumam “The Foreign Trade Antitrust Improvements Act”, ar kuru likumdošanas ceļā tika ieviesta tā sauktā “raksturīgu seku” pārbaude, lai no *Sherman Act* 1. iedaļas izslēgtu ārvalstīs konstatētās rīcības, kurām nav “tiešas, būtiskas un saprātīgi paredzamas ietekmes uz Amerikas tirdzniecību”. Atšķirībā no *Sherman Act* LESD 101. un 102. panta formulējumā ir skaidri norādīts, ka tie attiecas tikai uz darbībām, kas ierobežo konkurenci Savienībā, nevis ārpus tās.

39. Šajā kontekstā es atsaucos uz nesen *U. S. Court of Appeals (7th Circuit)* [ASV Apelācijas tiesas, (7. iecirknis)] izskatīto lietu *Motorola Mobility* pret *AU Optronics* (Nr. 14-8003), kas attiecas uz to pašu pasaules mēroga aizliegto vienošanos, kas ir šīs apelācijas tiesvedības pamatā. Šajā lietā radās jautājumi un tika konstatēti fakti, kas ir analogi šajā lietā aplūkotajiem, proti, saistībā ar konkurences tiesību (šajā gadījumā ASV tiesību) eksteritoriālu piemērošanu. Šajā lietā *Motorola*, Amerikas Savienotajās Valstīs reģistrēta [sabiedrība], pārmeta starptautiskajam kartelim (tāds pats kā izskatāmajā lietā) *Sherman Act* pārkāpumu, noslēdzot aizliegto vienošanos par to LCD cenām, kas tika pārdoti konkrētiem tās meitasuzņēmumiem ārpus ASV teritorijas, kuri tos iestrādāja gala produktos, kas vēlāk tika piegādāti to mātesuzņēmumam Amerikas Savienotajās Valstīs.

40. *U.S. Court of Appeals* adresētajā “amicus curiae brief” Beļģijas konkurences iestāde¹¹ aizstāv ASV pretmonopola tiesību teritoriālās kompetences šauru interpretāciju, piemērojot starptautiski pieņemto pieklājības principu (*comitas gentium*), un norāda, ka Amerikas tiesību paplašināta piemērošana apdraudētu Eiropas un Beļģijas, kā arī citu valstu konkurences tiesību normu piemērošanas (efektivitāti). Šajā lietā tika iesniegti līdzīgi “amicus curiae brief”, tostarp tos iesniedza Taivāna un Japāna.

41. Spriedumā, kas tika pasludināts vienu mēnesi pēc pārsūdzētā sprieduma, *U. S. Court of Appeals* noraidīja *Motorola* sūdzību un nosprieda, ka *Sherman Act* nebija piemērojams, jo kartēļa darbības sekas uz Amerikas tirgu – pieņemot, ka tās bija būtiskas un saprātīgi paredzamas – bija “netiešas”, jo aizliedztās vienošanās dalībnieki nepārdeva LCD Amerikas Savienotajās Valstīs, bet uzņēmumiem ārvalstīs (*Motorola* meitasuzņēmumiem), kuri tos iestrādāja precēs, kas vēlāk tika eksportētas uz Amerikas Savienotajām Valstīm un tajās pārdotas. Tā arī uzsvēra risku, ja *Sherman Act* piemērošanas joma būtu pārāk plaša.

42. No iepriekš minētā izriet, ka izskatāmajā lietā pārāk plaša Savienības konkurences tiesību teritoriālās piemērošanas jomas interpretācija arī varētu izraisīt kompetences konfliktus ar ārvalstu konkurences iestādēm, kā arī uzņēmumu divkāršu sodīšanu.

11 — Skat. 2014. gada 10. oktobra “Brief of Belgian Competition Authority in *Motorola Mobility LLC v AU Optronics Corp.*”. Šī iestāde min Beļģijas Apelācijas tiesas 2014. gada 12. marta spriedumu lietā 2013/MR/6 “*Brabomills*”, kurā šī pēdējā atcēla *Brabomills* uzlikto naudas sodu, jo naudas sods netika aprēķināts, pamatojoties uz pārdošanas apjomu vai apgrozījumu Beļģijā, jo Apelācijas tiesa nevarēja izvērtēt, vai ar šo naudas sodu *Brabomills* tika sodīta tikai par Beļģijā izdarīto pārkāpumu vai arī tas attiecas arī uz Nīderlandē izdarīto pārkāpumu, par kuru uzņēmums šajā valstī jau tika sodīts (lai novērstu principa *non bis in idem* pārkāpumu).

43. Savienības tiesas arī vienmēr ir atzinušas teritoriālās kompetences stingras ievērošanas svarīgumu¹², lai novērstu Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 50. pantā noteiktā principa *non bis in idem*¹³ pārkāpumu. No sprieduma *SGL Carbon*/Komisija (C-308/04 P, EU:C:2006:433, it īpaši 29. un 32. punkts) izriet, ka Tiesa uzskatīja, ka konkurences iestādei, pārsniedzot teritoriālo kompetenci, rodas divu vienlaicīgu sankciju noteikšanas risks uzņēmumiem, uz kuriem attiecas izmeklēšana. Šajā lietā, ja Komisija uzliek naudas sodu par darījumu saistībā ar vienu sastāvdaļu, kura tiek piegādāta valstij, kas nav EEZ dalībvalsts, pamatojoties uz to, ka minēto sastāvdaļu saturošs gala produkts tika pārdots EEZ, par šo pašu darījumu varētu sodīt divreiz: pirmo reizi valstī, kas nav EEZ dalībvalsts, kurā sastāvdaļa tika piegādāta, un otru reizi – EEZ (piemērojot Komisijas pieeju, saskaņā ar kuru šī sastāvdaļa tika iestrādāta gala produktā, kas ir galīgās pārdošanas EEZ priekšmets).

44. Manuprāt, neskarot papildu pierādījumus attiecībā uz aizliegtās vienošanās raksturīgajām sekām EEZ, Komisija pārspilē, sodot par aizliegtajām vienošanām attiecībā uz precēm, kas tiek ražotas un pārdotas ārpus EEZ, tikai tāpēc, ka vēlāk tās tiek “pārveidotas” vai iestrādātas citās precēs, kuras (pilnā apjomā vai daļa no tām) tiek ievestas EEZ.

c) Aizliegtas vienošanās sekas EEZ ar gala produktu starpniecību: “raksturīgo seku” un “īstenošanas” kritēriji

45. Sākumā norādīšu, ka, uzsākot pārkāpuma procesu, Komisija attiecīgo pārdošanu bija kvalificējusi kā “netiešu pārdošanu EEZ” (skat. apstrīdētā lēmuma 391. un nākamos apsvērumus). Tikai vēlāk tā nolēma drīzāk to kvalificēt kā “pārveidoto produktu tiešu pārdošanu EEZ”¹⁴. Vai šī nav Komisijas vēlme labāk pamatot jauna jēdziena izmantošanu?

46. Katrā ziņā, manuprāt, nav iespējams uzskatīt, ka *LCD* saturošu gala produktu pārdošana EEZ, kuru ārpus EEZ veica *InnoLux* grupas reģistrētās vienības, ir aizliegtas vienošanās par cenām saistībā ar *LCD* pārdošanu īstenošana EEZ sprieduma “Kokšķiedras masa I” izpratnē. Proti, nav iespējams šādu pārdošanu pielīdzināt pārdošanai EEZ, uz kuru attiecas aizliegtā vienošanās. Pirmkārt, pašu gala produktu pārdošanu nevar raksturot kā *LCD* karteļa īstenošanu EEZ, jo *LCD* saturošie gala produkti neietilpst Komisijas konstatētā LESD 101. panta pārkāpuma jomā. Otrkārt, paši iestrādātie *LCD* netiek pārdoti par saskaņotām cenām EEZ. Izskatāmajā lietā “īstenošana” noritēja ārpus EEZ, kad *LCD* tika piegādāti vienībām, kuras tos iestrādāja gala produktos.

47. Tādējādi, no LESD 101. panta piemērošanas jomas viedokļa raugoties, atšķirīga attieksme pret *LCD* netiešu pārdošanu EEZ atkarībā no tā, vai “pārveidotos produktus” laiduši tirgū trešie uzņēmumi, kuri šos *LCD* iegādājās no aizliegtās vienošanās dalībniekiem, vai arī aizliegtās vienošanās dalībnieku meitasuzņēmumi pēc vertikāli integrētas grupas iekšienē veiktajām piegādēm, radītu nelabvēlīgu situāciju šiem pēdējiem salīdzinājumā ar *LCD* ražotājiem, kas tos nav iestrādājuši¹⁵.

48. Tātad ir skaidrs, ka Komisijas kompetenci saistībā ar attiecīgo pārdošanu varētu pamatot, tikai piemērojot “raksturīgu seku” kritēriju.

12 — Ja ārvalstu konkurences iestādes uzliktu naudas sodus par aizliegtas vienošanās īstenošanu vai tās sekām EEZ, tas skartu Komisijas teritoriālo kompetenci. Skat. spriedumus *Tokai Carbon* u.c./Komisija (T-236/01, no T-244/01 līdz T-246/01, T-251/01 un T-252/01, EU:T:2004:118, 143. punkts), kā arī *Hoechst*/Komisija (T-410/03, EU:T:2008:211, 603. punkts). Tāpat, ja Komisija uzliktu naudas sodus, kas neattiecas uz aizliegtās vienošanās īstenošanu vai tās raksturīgām sekām EEZ, tā pārsniegtu savu kompetenci.

13 — Skat. tostarp spriedumus *Archer Daniels Midland* un *Archer Daniels Midland Ingredients*/Komisija (T-224/00, EU:T:2003:195, 103. punkts), kā arī *Tokai Carbon* u.c./Komisija (T-236/01, no T-244/01 līdz T-246/01, T-251/01 un T-252/01, EU:T:2004:118, 143. punkts) (apelācijas sūdzība tika noraidīta ar spriedumu *Archer Daniels Midland* un *Archer Daniels Midland Ingredients*/Komisija, C-397/03 P, EU:C:2006:328). Skat. arī spriedumu *Showa Denko*/Komisija (C-289/04 P, EU:C:2006:431, 50. punkts).

14 — Šis nosaukums ir nedaudz pretrunīgs, jo pārdošana ir vienlaikus tieša un “ar starpniecību”. Katrā ziņā pirmās kategorijas pārdošana (“tieša pārdošana EEZ”) nebūt nav tieša.

15 — Skat. arī profesora Demaret, P., viedokli “Note relative à l'arrêt du Tribunal InnoLux T 91/11” [“Piezīmes par Vispārējās tiesas spriedumu *InnoLux*, T-91/11”], *InnoLux* apelācijas sūdzībai pievienots ECJ.A.6. pielikums.

i) “Raksturīgu seku” kritērijs kopumā

49. Vairāki ģenerālvokāti ir atbalstījuši viedokli, ka Tiesai ir jāatzīst šis kritērijs, kas Savienības konkurences tiesības ļautu piemērot ārpus EEZ konstatētajai pret konkurenci vērstai rīcībai vai nolīgumiem, bet kuriem ir ietekme EEZ teritorijā. Tā it īpaši bija ģenerālvokāta A. Meirā [H. Mayras] secinājumos lietā *Imperial Chemical Industries/Komisija* (48/69, EU:C:1972:32) (kurā aizliegtās vienošanās sekas Kopienā bija tiešas, tūlītējas, būtiskas un paredzamas) un ģenerālvokāta M. Darmona [M. Darmon] secinājumos apvienotajās lietās *Ahlström Osakeyhtiö u.c./Komisija* (89/85, 104/85, 114/85, 116/85, 117/85 un no 125/85 līdz 129/85, EU:C:1988:258)¹⁶.

50. Kopš ilga laika Komisija pati apgalvo, ka “raksturīgu seku” kritērijs nosaka tās kompetences ārējās robežas¹⁷.

51. Savā spriedumā *Gencor/Komisija* (T-102/96, EU:T:1999:65, 92. punkts) Vispārējā tiesa arī ir atsaukusies uz šo kritēriju, Komisijas kompetences apstrīdēšanas kontekstā prasot piemērot regulu par uzņēmumu apvienošanās darbību kontroli darbībai, kuru īstenoja ārpus Kopienas reģistrētas vienības¹⁸, ja tā radīja “tūlītējas, būtiskas un paredzamas sekas”. Turklāt es neredzu nevienu iemeslu, lai piemērotu šo kritēriju tikai apvienošanās darbībām¹⁹.

52. Vispārējā tiesa arī norādīja spriedumā *Haladjian Frères/Komisija*²⁰, runājot par “nolīgumu par preču iegādi Amerikas Savienotajās Valstīs ar mērķi tās realizēt [Savienībā, ka] [...], ja kaut kāda rīcība rada sekas [Savienības] ekonomikai, lai kādas tās būdamas, šīs rīcības un seku saikne nav pietiekami cieša, lai varētu pamatoti atsaukties uz [Savienības] kompetenci. Lai šīs sekas varētu ņemt vērā, tām jābūt būtiskām, t.i., jūtāmām un ievērojamām”.

53. Tā ir taisnība, ka, lai arī Tiesa nekad nav noraidījusi “raksturīgu seku” kritēriju, tā arī nekad skaidri nav paudusi viedokli par tā izmantošanas iespēju²¹. Lai arī es to vērtēju pozitīvi, minētā problēma neradīsies šajā apelācijas tiesvedībā, jo Komisijas sniegtais pierādījums par aizliegtās vienošanās raksturīgām sekām EEZ iekšienē, manuprāt, ir lielā mērā nepietiekams.

16 — “Vai Komisija nebūtu bezspējīga, ja, saskaroties uz saskaņotajām darbībām, kuru īstenošanas iniciatīvu un atbildību par tām uzņemtos tikai uzņēmumi, kas neietilpst kopējā tirgū, tā nevarētu pieņemt nekādu lēmumu attiecībā uz tiem? Vienlaikus tas nozīmētu atteikties no kopējā tirgus aizsardzības, kas ir vajadzīga, lai īstenotu Kopienas svarīgākos mērķus” (53. punkts).

17 — Jau savā 1969. gada 24. jūlija Lēmumā 69/243/EEK saistībā ar procedūru par EEK līguma 85. panta piemērošanu (IV/26.267 - Krāsvielas) (OV L 195, 11. lpp.) Komisija apgalvo, ka “the competition rules of the Treaty are [...] applicable to all restrictions of competition which produce within the Common Market effects set out in Article 85(1)”. Sava 1984. gada 19. decembra Lēmuma 85/202/EEK par procedūru par EEK līguma 85. panta piemērošanu (IV/29.725 - Kokšķiedras masa) (OV 1985, L 85 1. lpp.) 79. punktā Komisija norādīja, ka “the effect of the agreements [...] on prices announced and/or charged to customers and on resale of pulp with the EEC was [...] not only substantial but intended, and was the primary and direct result of the agreements” (autentisks ir tikai teksts angļu valodā). Komisijas 1984. gada 19. decembra Lēmums 85/206/EEK par EEK līguma 85. panta piemērošanas procedūru (IV/26/870 - Austrumeiropas alumīnija imports) (OV 1985, L 92, 1. lpp.) arī ir skaidri balstīts uz šo seku kritēriju. Skat. arī “the Commission’s Eleventh Report on Competition Policy – 1981”, Brisele, 1982, 34. punkts, un “the Commission’s Fourteenth Report on Competition Policy” – 1984”, Brisele, 1985, 60. punkts.

18 — Skat. arī ģenerālvokātes J. Kokotes [J. Kokott] secinājumus lietā *The Air Transport Association of America u.c.* (C-366/10, EU:C:2011:637, 148. punkts).

19 — Šajā ziņā skat. arī spriedumu *Intel/Komisija* (286/09, EU:T:2014:547, 231. punkts). *High Court (England and Wales)* [(Anglijas un Velsas) Augstākā tiesa] arī izdarīja šo secinājumu lietā *Adidas/The Lawn Tennis Association u.c.*, [2006] EWHC 1318 (Ch), 47. un nākamie punkti. Skat. arī tostarp Broberg, M. P., “The European Commission’s Extraterritorial Powers in Merger Control”, no: *International and Comparative Law Quarterly*, 49, 2000, 180. lpp., un Albors-Llorens, A., “Collective dominance: A mechanism for the control of oligopolistic markets?”, no: *The Cambridge Law Journal*, 59. sējums, Nr. 2, 2000. gada jūnijs, 256. lpp. Turklāt īstenošanas kritērija un “raksturīgu seku” kritērija [piemērošana] ne vienmēr izraisīs vienu un to pašu rezultātu. Skat. arī Griffin, J. P., “EC and US Extraterritoriality: Activism and Cooperation”, 17, *Fordham International Law Journal*, 1994, 353. lpp., 360. un nākamās lpp.; Schwartz, L., un Basedow, J., “Restrictions on Competition”, III-35 *International Encyclopedia of Comparative Law* 1, 1995, 134.–139. lpp., un Baudenbacher, C., “The CFI’s Gencor Judgment – Some remarks on its global implications”, *Liber amicorum en l’honneur de B. Vesterdorf*, Bruylant, 2007, 557. lpp.

20 — T-204/03, EU:T:2006:273, 167. punkts, par kuru netika iesniegta apelācijas sūdzība.

21 — It īpaši spriedumā “Kokšķiedras masa I”, jo – atšķirībā no izskatāmās lietas – attiecīgās aizliegtās vienošanās “īstenošanas” kritērijs ļāva Tiesai pamatot Kopienas kompetenci, ņemot vērā teritorialitātes principu.

ii) Vai izskatāmajā lietā ir sniegti “raksturīgu seku” pierādījumi?

54. Tā kā šajā gadījumā EEZ ir ar piemērojamām normām aizsargāts tirgus, izskatāmajā lietā ir grūti *a priori* uz attiecīgo pārdošanu Āzijā attiecināt EEZ konkurences tiesību normas vai arī konkurences struktūru EEZ *produktiem, uz kuriem attiecas pārkāpums*, lai, veicot gala produkta tirgus analīzi EEZ, vismaz secinātu, ka Āzijas tirgū noslēgtā aizliegtā vienošanās par attiecīgajiem LCD arī ir izraisījusi konkurences izkropļojumu *gala produktu tirgū* EEZ. Tomēr apstrīdētajā lēmumā Komisija šādi nerīkojas un nenorāda, nedz arī pietiekami pierāda, ka konkurence EEZ gala produktu tirgū ir tikusi izkropļota, nedz arī to, ka pārkāpums attiecās uz cenu noteikšanu vai attiecīgos LCD saturošu gala produktu pārdošanu.

55. Komisija apstrīdētajā lēmumā tikai konstatēja, ka LESD 101. panta²² pārkāpums attiecās tikai uz LCD (skat. apstrīdētā lēmuma 1. un 377. apsvērumu), vienkārši norādot, ka “šajā lietā LCD monitoru pārdošana klientiem grupas iekšienē tika pārrunāta aizliegtās vienošanās ietvaros” un ka varēja “*saprātīgi paredzēt*, ka īstenotā aizliegtā vienošanās ietekmēja tiešu pārdošanu ar pārveidotu produktu starpniecību” (apstrīdētā lēmuma 394. punkts; mans izcēlums), – tas noteikti nav pierādījums aizliegtās vienošanās raksturīgajām sekām EEZ tirgū.

56. Pirmkārt, ir skaidrs, ka pārkāpuma (konstatējums) *tieši* neattiecas uz gala produktiem. Otrkārt, no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka tas arī *netieši* neattiecas uz tiem. 2006. gada pamatnostādnēs ir skaidri norādīts, ka 13. punktā minētā vārda “netieši” mērķis ir norādīt uz lietām, kurās “piemēram, ja ir noslēgta [...] vienošanās, kurā nosaka cenas konkrētam produktam, [...] minētā produkta cenu vēlāk izmanto tam, lai noteiktu augstākas vai zemākas kvalitātes produkta cenas”²³. Šāda situācija nav izskatāmajā lietā. No lietas materiāliem neizriet, ka LCD, uz kuriem attiecas aizliegtā vienošanās, cenas tiek izmantotas, lai noteiktu augstākas vai zemākas kvalitātes produkta cenas. No lietas materiāliem arī neizriet, ka tās tiek izmantotas kā atsauce tos saturošu gala produktu cenai.

57. Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 48. un 49. punktā uzskatīja, ka Komisijas izvēle ņemt vērā “pārveidoto produktu tiešu pārdošanu EEZ”, pēc tās domām, bija “vēl vairāk pamatota, jo no [apstrīdētajā] lēmumā [394. apsvērums] ietvertajiem pierādījumiem – kurus apelācijas sūdzības iesniedzēja neapstrīd – [izrietēja], ka attiecīgo LCD iekšējā pārdošana uzņēmumiem, kas bija aizliegtās vienošanās dalībnieki, notika par cenu, ko bija ietekmējusi aizliegtā vienošanās”, un ka “aizliegtās vienošanās dalībnieki zināja, ka attiecīgo LCD cena ietekmēja to gala produktu cenu, kuros tie ietverti” (apstrīdētā lēmuma 92. un 93. apsvērums). Tomēr, lai arī tā tas varēja būt, arī ir taisnība, ka šie “ietekmes” un “seku” jēdzieni nebija pietiekami, lai pierādītu “raksturīgas sekas” EEZ. Turklāt šie konstatējumi, šķiet, attiecas uz visiem aizliegtās vienošanās dalībniekiem, nenošķirot “reālu” pārdošanu grupas iekšienē, kuru pašu par sevi var ņemt vērā, lai aprēķinātu naudas sodu, ja tā tiek veikta EEZ, un pārdošanu, kuru nevar ņemt vērā un kuru saskaņā ar Komisijas viedokli varētu aizstāt ar gala produktā ietverto LCD “reālu” pārdošanu trešajām personām²⁴.

58. Izskatāmajā lietā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 70. punktā uzsver, ka Komisijai ir jāvar sekot “ietekmei”, kāda var būt aizliegtajai vienošanai ārpus EEZ uz “konkurenci iekšējā tirgū”, un jāvar “uzlikt naudas sodu, kas būtu samērīgs ar šīs aizliegtās vienošanās kaitējumu konkurencei minētajā tirgū”. Tādējādi tā piebilst, ka, “ja prasītājas realizētos attiecīgos LCD gala produktos iestrādāja sabiedrības,

22 — Arī 1992. gada 2. maija Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu (OV 1994, L 1, 3. lpp.) 53. pantā (šo secinājumu vajadzībām es atsaucos tikai uz LESD 101. pantu).

23 — 2006. gada pamatnostādnes, piezīme 13. punktā. Turklāt izskatāmajā lietā varētu jautāt, vai jēdziens “pārveidoto produktu pārdošana” ir atbilstīgs pats par sevi, ciktāl attiecīgie gala produkti (kompaktie pārnēsājamie datori, datoru monitori vai LCD televizori) nav patiesi “pārveidoti” LCD, kā, piemēram, viedtālruni nevar kvalificēt kā monitoru, pat kā “pārveidotu” mikroprocesoru. Tie ir pilnīgi atšķirīgi produkti, kuros LCD ir iestrādāts kā viena no daudzām citām sastāvdaļām. Tomēr 2006. gada pamatnostādnēs ir atsauce uz augstākas vai zemākas kvalitātes produktiem, – proti, tiem pašiem produktiem, bet kuru kvalitāte ir atšķirīga –, kuru cena, uz kuru attiecas aizliegtā vienošanās, ir izmantojama par pamatu.

24 — Lai arī apstrīdētā lēmuma 394. apsvērums it īpaši attiecas uz apstrīdētā lēmuma trim vertikāli integrētiem adresātiem, kuriem tika piemērots jēdziens “pārveidoto produktu tieša pārdošana EEZ”, šī paša lēmuma 396. apsvērumā ir sniegti tieši tie paši pierādījumi attiecībā uz LGD un ALO, kuriem Komisija piemēroja tikai jēdzienu “tieša pārdošana EEZ”.

kas ietilpa tajā pašā uzņēmumā, kurā ietilpa prasītāja, un ja šos gala produktus EEZ tirgoja šis pats uzņēmums, ir jāuzskata, ka aizliegtā vienošanās ietekmēja darījumus, kas bija notikuši līdz šīs pārdošanas brīdim, to ieskaitot”. Šis secinājums, manuprāt, ir pavisams, jo Komisija nav pierādījusi, ka tikai viens pārkāpums saistībā ar *LCD* cenu noteikšanu obligāti ietekmē gala produktu cenas noteikšanu. Turklāt daudzi gala produkta ražotāji nebija iesaistīti procedūrā, kuras rezultātā tika pieņemts apstrīdētais lēmums. Komisijas paziņojums apstrīdētā lēmuma 394. apsvērumā (389. apsvērumā franču valodas versijā), saskaņā ar kuru “var *saprātīgi paredzēt, ka* īstenotā aizliegtā vienošanās *ietekmēja* tiešu pārdošanu ar pārveidotu produktu starpniecību”, ir tikai pieņēmums, kā to atzīst Komisija pati, jo apstrīdētajā lēmumā Komisija nav sniegusi nevienu pierādījumu pietiekamai ietekmei uz gala produktu pārdošanu, lai varētu runāt par attiecīgās aizliegtās vienošanās “raksturīgajām sekām” EEZ, jo šis jēdziens obligāti attiecas uz tūlītējām, būtiskām un paredzamām, nevis iespējamām vai apgalvotām sekām.

59. Lai arī Komisija attiecīgo pārdošanas apjomu grib iekļaut naudas soda aprēķināšanā, tā “nevar aprobežoties vienkārši ar pieņēmumu, bet tai [...] ir jāspēj sniegt konkrētas, ticamas un pietiekamas pazīmes, kas tai ļauj novērtēt, kāda faktiskā ietekme pārkāpumam ir varējusi būt uz konkurenci minētajā tirgū” (skat. spriedumu *Prym un Prym Consumer*/Komisija, C-534/07 P, EU:C:2009:505, 82. punkts). Tātad nav pietiekami, ka Komisija balstās tikai uz prezumpciju par šādu seku esamību, un var jautāt, vai Komisija mēģināja pārbaudīt un novērtēt aizliegtās vienošanās ietekmi uz gala produktu tirgu EEZ.

60. Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda uz citu problēmu, kas rodas saistībā ar jēdzienu “pārveidoto produktu tieša pārdošana EEZ”, proti, ka attiecīgā darījuma vietu tā mākslīgi pārcēla no vietas, kurā *LCD* faktiski tika piegādāti un izmantoti, uz vietu, kurā gala produktos ietvertie *LCD* tika pārdoti. Tomēr *LCD* pārdošanas vieta bija Āzijā, nevis EEZ. Tāpēc, kad Komisija gala produktu pārdošanu pielīdzina tajos ietvertu *LCD* pārdošanai, tās attieksme pret monitoru iekšējām piegādēm *InnoLux* iekšienē Taivānā un Ķīnā ir tāda kā pret piegādēm EEZ, lai arī Komisija uzskatīja, ka *Samsung* īstenotās monitoru piegādes grupas iekšienē no Dienvidkorejas uz tās rūpnīcām EEZ tika veiktas ārpus EEZ, tikai tāpēc, ka *Samsung* šos *LCD* saturošos gala produktus pārdod ārpus EEZ²⁵.

61. Tā ir taisnība, ka Komisija apstrīdētā lēmuma 383. apsvērumā paziņo, ka “piegādes kritērija ņemšana vērā, lai noteiktu pārdošanas apjoma vērtību, rada ciešu saikni ar EEZ”, bet, kā ir nospriedusi Vispārējā tiesa spriedumā *Brouwerij Haacht*/Komisija (T-48/02, EU:T:2005:436, par kuru netika iesniegta apelācijas sūdzība, 59. punkts), “dalībnieku faktiskās ekonomiskās spējas nodarīt zaudējumus citiem saimnieciskās darbības subjektiem, tai skaitā patērētājiem, novērtējumā, lai par izdarīto pārkāpumu aprēķinātu piemērojamo naudas sodu, var atsaukties tikai uz tiem produktiem, kas bija aizliegtās vienošanās priekšmets”.

62. Kā arī ir noteikts 2006. gada pamatnostādņēs, kuras Komisija nevar neievērot bez īpaša un objektīva pamatojuma (kas netika sniegts izskatāmajā lietā), kas it īpaši ir saderīgs ar vienlīdzīgas attieksmes principu²⁶, naudas sodi ir jānosaka, pamatojoties uz pārdošanu, kas ir aizliegtās vienošanas priekšmets. Tātad Komisija nevar ņemt vērā visu produktu, proti, produktu, kas nav aizliegtās vienošanas priekšmets, pārdošanu, lai arī šie produkti, uz kuriem attiecas pārkāpums, tajos tika ietverti kā sastāvdaļa.

25 — Apstrīdētā lēmuma 238. apsvērumā ir skaidri norādīts, ka “tādējādi *LCD* monitoru pārdošana grupas iekšienē – ciktāl tā noslēgtos ar pārveidoto produktu pārdošanu EEZ – ir jāņem vērā” [...] [brīvs tulkojums]. Skat. arī apstrīdētā lēmuma 395. apsvērumu, kurā ir noteikts, ka “pārdošanas apjoma vērtības aprēķināšanai attiecīgo monitoru vērtība ir iekļauta, ciktāl aizliegtās vienošanās dalībnieks pārveidoto produktu pārdod EEZ uzņēmumam, kas nav tā meitasuzņēmums”.

26 — Spriedums *Archer Daniels Midland un Archer Daniels Midland Ingredients*/Komisija (C-397/03 P, EU:C:2006:328, 91. punkts). Šajā kontekstā skat. arī spriedumu *Guardian Industries un Guardian Europe*/Komisija (C-580/12 P, EU:C:2014:2363, 55. punkts).

iii) Katrā ziņā kāds ir aizliegtās vienošanās īstenošanas kritērijs?

63. Spriedumā “Kokšķiedras masa I” (16. un 17. punkts) Tiesa ir nospriedusi, ka “izšķirošais” Komisijas kompetences elements, lai piemērotu Savienības konkurences tiesību normās noteiktos aizliegumus, bija nevis aizliegtās vienošanās noslēgšanas vieta, bet aizliegtās vienošanās īstenošanas vieta²⁷. Šī sprieduma 18. punktā Tiesa ir norādījusi, ka uz Savienības kompetenci “attiecas teritorialitātes princips, kas ir vispārīgi atzīts starptautiskajās tiesībās”. Turpreti Tiesa šī sprieduma 12. punktā ir norādījusi, ka “galvenie kokšķiedras masas piegādes avoti [atrādās] ārpus Kopienas [...] un ka tirgus tādējādi bija pasaules mērogā. Ja šajās valstīs [ārpus Savienības] reģistrēti kokšķiedras ražotāji veic tiešu pārdošanu Kopienā reģistrētajiem pircējiem un ja tie sevi pakļauj cenu konkurencei, lai saņemtu pasūtījumus no saviem klientiem, rodas konkurence kopējā tirgū” (mans izcēlums). Tikai tad, ja “šie ražotāji saskaņo saviem Kopienā reģistrētajiem klientiem nosakāmo cenu un īsteno šo vienošanos, pārdodot par faktiski saskaņotām cenām, [viņi] piedalās vienošanās, kuras mērķis un sekas ir konkurences kopējā tirgū ierobežošana Līguma 85. panta izpratnē” (sprieduma “Kokšķiedras masa I” 13. punkts, mans izcēlums). Tiesa secina, ka “izskatāmajā lietā ražotāji kopējā tirgū [bija] īstenojuši savu aizliegto vienošanos par cenām” (minētā sprieduma 17. punkts).

64. Lai pārbaudītu Savienības konkurences tiesību normu piemērojamību, sākumā ir jāidentificē vieta, kur konkurence saistībā ar attiecīgo produktu, uz kuru attiecas vienošanās, tika īstenota.

65. Atbilstoši spriedumā “Kokšķiedras masa I” izstrādātajam īstenošanas kritērijam Savienības kompetenci izraisa *attiecīgā produkta, uz kuru attiecas saskaņota darbība*, šajā gadījumā – *LCD, pārdošana EEZ*²⁸. Tomēr apstrīdētajā lēmumā nav konstatēta neviena saskaņota darbība attiecībā uz gala produktiem, kuros iestrādāti aizliegtās vienošanās dalībnieku ražotie *LCD*. Vispārējā tiesa spriedumā “Kokšķiedras masa I” arī nav ievērojusi minēto kritēriju, pārsūdzētā sprieduma 46. punktā norādot, ka *LCD* saturošo gala produktu pārdošana “kaitēja konkurencei EEZ”. Pietiek norādīt, ka gala produktu pārdošana netika īstenota EEZ tirgū, uz kuru attiecās pārkāpums, proti, *LCD* tirgū. Visbeidzot, pretēji Vispārējās tiesas apgalvojumam pārsūdzētā sprieduma 47. punktā *nepietiek* identificēt “pārdošanu, kurai ir [jebkāda] saikne ar EEZ”, lai pierādītu Savienības konkurences tiesību teritoriālo piemērojamību saskaņā ar spriedumā “Kokšķiedras masa I” minēto kritēriju. Ir jāpierāda *produkta, uz kuru attiecas pārkāpums*, proti, *LCD*, pārdošanas esamība EEZ, un cita produkta, kurā *LCD* ietverts kā sastāvdaļa, kas pats par sevi nav pārdošanas priekšmets, pārdošana neatbilst šim nosacījumam.

66. Visbeidzot, es uzskatu, ka teritoriālās kompetences jautājuma kontekstā, kas rodas izskatāmajā lietā, Komisijai bija pienākums 2006. gada pamatnostādnes interpretēt šauri – it īpaši, ja es atgādinu, ka “uz procedūru, kurā tiek piemērots [Komisijas uzliktais] naudas sods par to, ka tiek pārkāpts EKL 81. panta 1. punktā noteiktais aizliegums slēgt vienošanās par cenu noteikšanu un tirgu sadali, attiecas [Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijā, kas parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī] 6. panta “krimināltiesiskā sadaļa”, ko konsekvēnti definējusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa”²⁹.

67. No visa iepriekš minētā izriet, ka pirmais pamats ir jāpieņem.

27 — Skat. arī spriedumu *Atlantic Container Line u.c./Komisija* (T-395/94, EU:T:2002:49, 72. punkts), kas ir balstīts uz sprieduma “Kokšķiedras masa I”.

28 — Tādējādi, kā pamatoti norāda Demaret, P., “L’application du droit communautaire de la concurrence dans une économie mondiale globalisée – La problématique de l’extraterritorialité”, no: *La politique communautaire de la concurrence face à la mondialisation et à l’élargissement de l’Union européenne*, Nomos Verlagsgesellschaft, 1999, 49. lpp., “spriedumā “Kokšķiedras masa I” minētais kritērijs neattiecas uz vienkāršu pārdošanu konkrēta apgrozījuma veidā, bet tādas rīcības kā pārdošana par saskaņotām cenām īstenošanu Kopienā”.

29 — Skat. ģenerāladvokāta Ī. Bota [*Y. Bot*] secinājumus lietā *ThyssenKrupp Nirosta/Komisija* (C-352/09 P, EU:C:2010:635, 48.–52. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra) un ģenerāladvokātes E. Šarpstones [*E. Sharpston*] secinājumus lietā *KME Germany u.c./Komisija* (C-272/09 P, EU:C:2011:63, 64. punkts).

68. Līdz ar to pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ, jo Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, secinot, ka grupas iekšienē veiktās LCD piegādes apelācijas sūdzības iesniedzējas rūpnīcām Ķīnā un Taivānā ietilpst LESD 101. panta un EEZ līguma 53. panta piemērošanas jomā, tikai tādēļ, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja EEZ teritorijā tirgoja LCD, kas attiecīgajās rūpnīcās tika iestrādāti gala produktos.

B – *Par otro pamatu attiecībā uz apgalvoto diskrimināciju salīdzinājumā ar citiem aizliegtās vienošanās dalībniekiem*

69. Ar pirmo daļu, kas attiecas uz “viena uzņēmuma” jēdziena kā nošķiroša kritērija izmantošanu, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējās tiesas veiktā vertikāli integrētu uzņēmumu nošķiršana atkarībā no tā, vai tie veido vienu uzņēmumu ar tiem saistītajiem pircējiem, nav pamatota ne ar vienu atšķirību. Tādējādi spriedumā *LG Display* un *LG Display Taiwan*/Komisija (T-128/11, EU:T:2014:88) Vispārējā tiesa, lai noraidītu *LGD* argumentu, saskaņā ar kuru LCD pārdošana saviem mātesuzņēmumiem bija jāizslēdz, neesot minējusi apstākli, ka attiecīgā pārdošana tika veikta viena uzņēmuma ietvaros. Apelācijas sūdzības iesniedzēja arī atsaucas uz šī sprieduma 140. punktu un apgalvo, ka nebūtu loģiski nošķirt vertikāli integrētas sabiedrības atkarībā no tā, ka to attiecīgo pārdošanu tās ir veikušas ar tām saistītajiem meitasuzņēmumiem vai ar tām saistītajiem mātesuzņēmumiem.

70. Komisija apgalvo, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācija ir nepamatota.

71. Sākumā ir jānorāda, ka, tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītais otrais pamats nevar izraisīt atcelšanu plašākā apmērā, tas parasti nebūtu jāpārbauda³⁰. Tikai pilnības labad un pakārtoti (gadījumā, ja Tiesa nolemtu nepieņemt manus secinājumus par pirmo pamatu) es izskatīšu otro pamatu.

72. Katrā ziņā ir jākonstatē, ka Vispārējās tiesas veiktā aizliegtās vienošanās dalībnieku nošķiršana atbilstoši jēdziena “uzņēmums” LESD 101. panta izpratnē kritērijam, lai noteiktu uzņēmumus, kas ir vertikāli integrēti uzņēmumi ar to pircējiem, un uzņēmumus, kas ir neatkarīgi no šiem pēdējiem, ir labi pamatota judikatūrā³¹.

73. Neņemot vērā saistītos jautājumus, it īpaši Komisijas eksteritoriālo kompetenci un ar to saistīto judikatūru, kas sīki analizēta pirmajā pamatā, es uzskatu, ka, lai piegādes grupas iekšienē nošķirtu no pārdošanas trešajām personām, Komisija un Vispārējā tiesa nav veikušas patvaļīgu nošķiršanu. Izskatāmajā lietā tās tikai nošķirušas vertikāli integrētus uzņēmumus no uzņēmumiem, kas tādi nebija, un, lai veiktu šo nošķiršanu, atšķirībā no Amerikas konkurences tiesībām (objektīvs) “viena uzņēmuma” jēdziens ir pilnīgi atbilstīgs Savienības tiesībām. Manuprāt, šī daļa ir jānoraida šī vienīgā iemesla dēļ.

74. Turklāt pretēji apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumam *LGD* situācija bija atšķirīga no tādu vertikāli integrētu uzņēmumu kā *InnoLux* situācijas. Proti, *LGD* bija no šiem mātesuzņēmumiem atsevišķs uzņēmums. Tā kā nebija vertikālas integrācijas, naudas soda aprēķināšanai tika ņemts vērā viss *LCD* pārdošanas, kuru *LGD* bija veikusi šiem pēdējiem, apjoms EEZ kā “tieša pārdošana EEZ. Tāpēc “viena uzņēmuma” jēdziens ļāva pierādīt, ka dažādās situācijas ir objektīvi nošķiramas.

75. No tā izriet, ka otrā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

30 — Skat. it īpaši spriedumu *Chronopost* u.c./*Ufex* u.c. (C-83/01 P, C-93/01 P un C-94/01 P, EU:C:2003:388, 43. punkts).

31 — Skat. it īpaši spriedumus *Imperial Chemical Industries*/Komisija (48/69, EU:C:1972:70, 134., 135. un 140. punkts), *Hydrotherm Gerätebau* (170/83, EU:C:1984:271, 11. punkts), kā arī *Arkema*/Komisija (C-520/09 P, EU:C:2011:619, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).

76. Otrā pamata otrajā daļā, kas attiecas uz apgalvotajām kļūdām saistībā ar metodi, kas tika piemērota tām LCD piegādēm grupas iekšienē, kuras veica LGD un AUO, apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 93. un 94. punktā atsaucoties uz tiesiskuma principu, lai noraidītu tās argumentus, kas balstīti uz vienlīdzīgas attieksmes principu. Proti, no sprieduma *Alliance One International* un *Standard Commercial Tobacco*/Komisija un Komisija/*Alliance One International* u.c. (C-628/10 P un C-14/11 P, EU:C:2012:479) izrietot, ka tikai tad, ja viena puse lūdz izmantot prettiesisku naudas soda aprēķināšanas metodi, varētu atsaukties uz tiesiskuma principu, lai noraidītu tās izmantošanu. Tomēr apelācijas sūdzības iesniedzējai izskatāmajā lietā ir liegts izmantot pilnīgi tiesiskas naudas soda aprēķināšanas metodi. Metode, kas piemērota LGD un AUO veiktajām LCD piegādēm grupas iekšienē, esot metode, kuru Vispārējā tiesa un Tiesa apstiprinājušas spriedumos *Europa Carton*/Komisija (T-304/94, EU:T:1998:89) un *KNP BT*/Komisija (C-248/98 P, EU:C:2000:625). Vispārējā tiesa pati spriedumā *LG Display* un *LG Display Taiwan*/Komisija (T-128/11, EU:T:2014:88) esot apstiprinājusi šīs metodes tiesiskumu un tādējādi nonākot pretrunā.

77. Komisija apgalvo, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācijai nav pamatojuma.

78. Manuprāt, šī otrā pamata otrās daļas mērķis ir apstrīdēt pārsūdzētā sprieduma pakārtotos motīvus un tādējādi tā ir jānoraida kā neefektīva. Pat ja Komisija nepamatoti secinātu, ka nedz LGD, LG Electronics un Philips, nedz AUO un BenQ neveidoja vienu uzņēmumu, apelācijas sūdzības iesniedzēja nevarētu gūt no tā labumu.

79. Katrā ziņā, kā pamatoti norādījusi Komisija, izskatāmajā lietā un atšķirībā no attiecīgās situācijas lietā, kurā taisīts spriedums *Alliance One International* un *Standard Commercial Tobacco*/Komisija un Komisija/*Alliance One International* u.c. (C-628/10 P un C-14/11 P, EU:C:2012:479), tā ir piemērojusi to pašu (viena uzņēmuma) metodi visiem aizliegtās vienošanās dalībniekiem. Pietiek konstatēt, ka nekas spriedumā šajā lietā neļauj apgalvot, ka Vispārējai tiesai saistībā ar *InnoLux* celto prasību atcelt tiesību aktu būtu bijis jānosaka, vai Komisija bija pareizi piemērojusi metodi, kas tika piemērota LGD un AUO.

80. No tā izriet, ka otrā pamata otrā daļa ir jānoraida kā neefektīva un katrā ziņā kā nepamatota. Tāpēc šis pamats ir jānoraida.

IV – Par pārsūdzētā sprieduma atcelšanas sekām, kā arī tiesāšanās izdevumiem

81. Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. pantam, ja apelācija ir pamatota, Tiesa Vispārējās tiesas nolēmuma atcelšanas gadījumā var pati taisīt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija. Tā tas ir izskatāmajā lietā, jo Tiesas rīcībā ir visi vajadzīgie elementi, lai lemtu par prasību.

82. Vispārējās tiesas noteiktais samazinātais naudas sods (pirms noapaļošanas) bija EUR 288 437 850 (pārsūdzētā sprieduma 163. punkts; šajā ziņā skat. šo secinājumu 6. zemsvītras piezīmi). Tātad no šīs summas ir jāatskaita par “pārveidoto produktu tiešu pārdošanu EEZ” uzliktais naudas sods, kas ir noteikts EUR 114 681 174 apmērā. Tādējādi naudas soda pamatsumma (pirms noapaļošanas) ir EUR 173 756 676. Tātad šī summa pēc tam ir jānoapaļo³², iegūstot galīgo summu EUR 173 000 000 apmērā. Piebilstu, ka Komisija nav apstrīdējusi šos skaitliskos datus, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniedza šajā apelācijas tiesvedībā.

32 — Saskaņā ar Vispārējās tiesas apstiprināto metodi (pārsūdzētā sprieduma 160. punkts), ja pirmo divu ciparu noapaļošana radītu samazinājumu vairāk nekā par 2 % no nenoapaļotās pamatsummas (3 756 676 ir 2,16 % no 173 756 676), samazinātā naudas soda apmērs tiek noapaļots uz pirmajiem trim cipariem.

83. Attiecībā uz tiesāšanās izdevumiem, tā kā *InnoLux* apelācijas sūdzība ir daļēji apmierināta, Komisijai ir jāpiespriež segt ne tikai pašai savus tiesāšanās izdevumus saistībā ar tiesāšanos pirmajā instancē un šajā apelācijā, bet arī atlīdzināt pusi no *InnoLux* tiesāšanās izdevumiem abās tiesvedībās. *InnoLux* sedz pusi no saviem tiesāšanās izdevumiem tajās.

V – Secinājumi

84. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, es iesaku Tiesai:

- atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas spriedumu lietā *InnoLux/Komisija* (T-91/11, EU:T:2014:92), ciktāl tā tajā ir apstiprinājusi, ka, aprēķinot *InnoLux Corp.* uzliedzamo naudas sodu, varēja tiesiski ņemt vērā tādu šķidro kristālu displeja panelu ar aktīvo matricu piegādes vērtību grupas iekšienē *InnoLux Corp.* rūpnīcām Ķīnā un Taivānā, kas vēlāk tur tika iestrādāti Eiropas Ekonomikas zonā pārdotajos gala produktos, un tāpēc tā ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā;
- atcelt Komisijas 2010. gada 8. decembra Lēmumu C(2010) 8761, galīgā redakcija, par procedūru saskaņā ar [LESD 101.] pantu un Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu 53. pantu (Lieta COMP/39.309 – *LCD*), ciktāl ar to *InnoLux Corp.* ir uzlikts naudas sods, ņemot vērā tādu šķidro kristālu displeja panelu ar aktīvo matricu piegādes vērtību *InnoLux Corp.* grupas iekšienē rūpnīcām Ķīnā un Taivānā, kas vēlāk tika iestrādāti Eiropas Ekonomikas zonā pārdotajos gala produktos;
- noteikt *InnoLux Corp.* uzlikto naudas sodu EUR 173 000 000 apmērā;
- apelācijas sūdzību pārējā daļā noraidīt un
- piespriest Eiropas Komisijai segt ne tikai pašai savus tiesāšanās izdevumus saistībā ar tiesāšanos pirmajā instancē un šajā apelācijā, bet arī atlīdzināt pusi no *InnoLux Corp.* tiesāšanās izdevumiem abās tiesvedībās un piespriest *InnoLux Corp.* segt pusi no saviem tiesāšanās izdevumiem saistībā ar minētajām tiesvedībām.

85. Pakārtoti, ja Tiesa nolemtu neņemt vērā manus secinājumus attiecībā uz pirmo pamatu un tos noraidītu, es ierosinu apelācijas sūdzību noraidīt kopumā un piespriest *InnoLux Corp.* segt savus tiesāšanās izdevumus šajā tiesvedībā.